

Sluníčko se opíralo do oken a zlatými prstíčky se vkrádalo barevnými žaluziemi do pokoje. To co Klárku probralo, byl ruch kolem postele její kamarádky. Bylo jí špatně. Růžový šátek s beruškami se válel pod postelí. Sestřička odběhla s bílou mísou a druhá zatím převlékala Aničku. Klárka zahlédla její bledou tvář s černými kruhy pod očima. Začalo se jí stýskat po drůbežím brebenění. Musí něco vymyslet. Ještě jí zbývá trochu času, než bude také ležet přišpendlená k posteli jako motýl.

Klárka vytáhla svůj krásný sešit s mořem na deskách a vytrhla z něj jeden linkovaný list. Vzala tužku a napsala krasopisně vzkaz. Pečlivě papír složila.

Opět se vyplížila na chodbu. Tentokrát sama. Nenápadně mrkla k pokoji, kde ležel Martin. Dveře byly zavřené, všude byl klid. Bylo po vizitě. Na konci chodby viděla vozík plný špinavého prádla. V herně zahlédla maminku, která s malým chlapečkem stavěla věž z kostek. Ještě neměla ani šest pater. Klárka se soucitně usmála. Vzpomněla si na Martina.

„Klárko!“ ozvalo se za ní.

Doufala, že to bude sestra Veronika, ale ta asi dnes neměla službu. Byla to mladá sestřička. Jmenovala se Lucie a byla s ní docela legrace. Klárka zastavila a počkala, až Lucka k ní přijde.

„Někoho hledáš?“ zeptala se Lucie.

Klárka zaváhala, ale potom se rozhodla.

„Potřebovala bych předat tenhle dopis,“ vytáhla z kapsy županu poskládaný list papíru.

Pak pověděla o Aničce a její babičce.

Lucka se na Klárku usmála:

„Takovou kámošku jako jsi ty, jsem si vždycky přála,“ pohladila Klárku po tváři. „Drž mi palce, ať to zvládnou.“

Zmizela v sesterně. Za půl hodiny jí končí služba. Sama je zvědavá, jak babička Kytička vypadá.

Přemýšlela o ní, když mířila na kardiologii. Bude to legrace, když Klárka ani nevěděla, jak se správně babička jmenuje.

Lucie zamířila k recepci. Měla tam kamarádku. Po chvíli hledání, ji kamarádka poslala na pokoj číslo 5. Snad tam tu paní najde. Zaklepala a opatrně nakoukla dovnitř.

Tři páry očí se na ni upřely.

„Zdá se, holky, že máme návštěvu. Bude legrace.“

„Maruš, nebuď protivná. My za to nemůžeme, že ten tvůj se radši kouká na fotbal, než by sem přiběhl s bonboniérkou,“ pohotově odpověděla paní s pletacími jehlicemi.

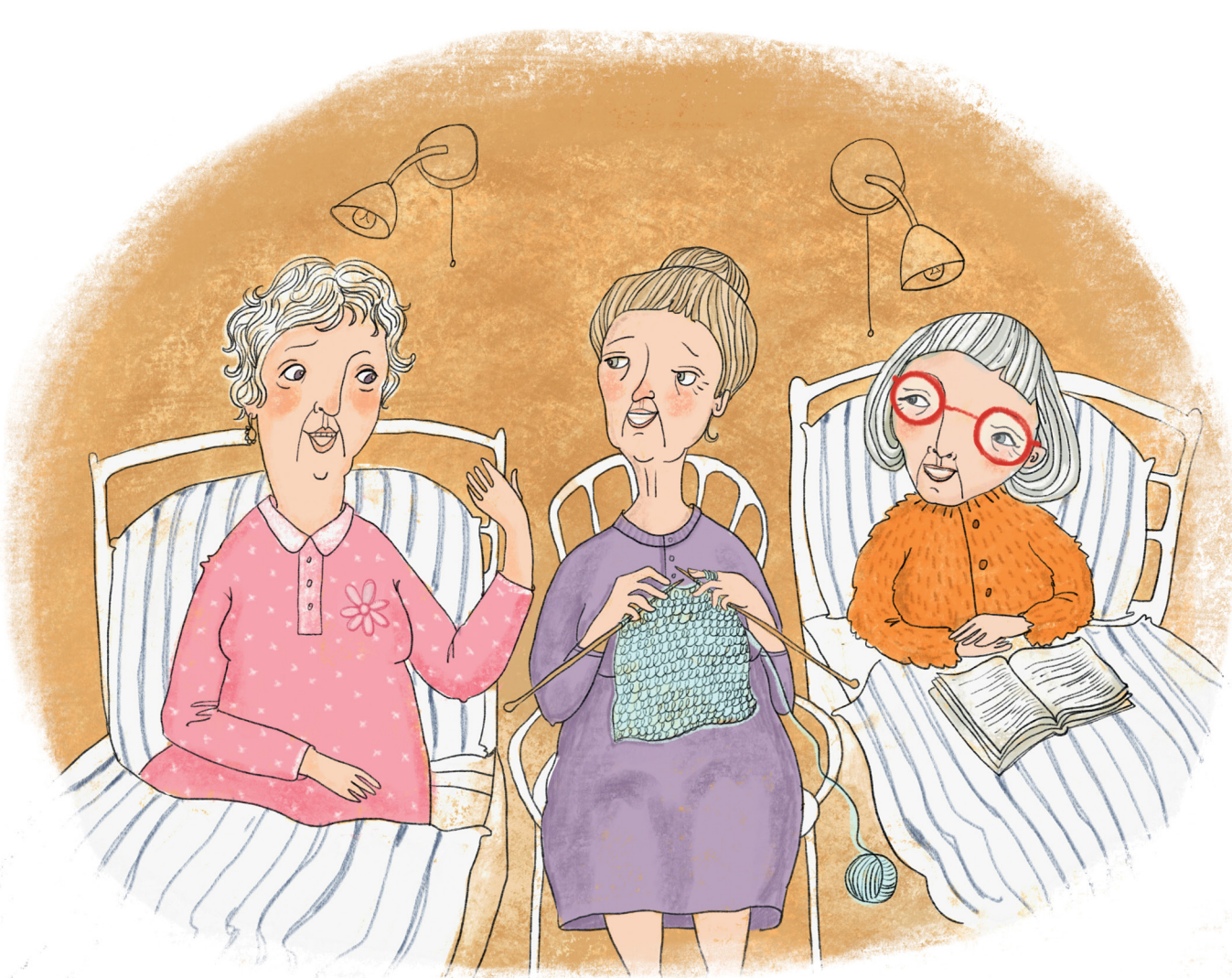
Její sousedka v huňatém svetru a s knihou na peřině se rozpustila zazubila. Maruš zůstala koukat s otevřenou pusou a pak se uraženě otočila ke zdi.

„Nezlobte se, já... hledám babičku Kytičku,“ vypadlo z Lucky a pro jistotu se ještě jednou podívala na dopis.

Uražená paní u zdi sebou trhla.

„Koho hledáte?“

Lucka pomalu couvala ke dveřím.

„Hledám babičku Kytičku,“ zopakovala odvázně.

„Počkejte a kdo vás posílá?“

Proč bych ti to měla říkat, pomyslela si Lucie v duchu. Hledám Aniččinu, babičku a tady to vypadá spíš jako pavlačový spolek. Snažila se nenápadně zmizet.

„Kam jdete? Na něco jsem se vás ptala. Takhle mi říká jen moje vnučka Anička.“

Paní u zdi úplně zapomněla, že je uražená, a připíchla sestřičku pohledem ke zdi.

„Anička leží u nás na onkologii. Je jí špatně. Potřebuje rozveselit,“ pípla Lucie.

Vzápětí se za ní otevřely dveře a objevila se korpulentní sestra s ohromným drdolem na hlavě.

„Dobrý den, dámy, nebyl tady náhodou pan doktor?“

„Nebyl, ale před chvílí tady proběhl růžový slon,“ odpověděla pohotově paní s jehlicemi.

„Jako malý holky,“ ozvalo se pohoršeně ode dveří a ty se s třesknutím zavřely.

Odpovědí byl škodolibý smích.

„Tak vy jste babička naší Aničky?“ s úlevou se ozvala Lucka. „Je nejvyšší čas, aby jí někdo zvedl náladu. Nikdo za ní skoro nechodí.“ Položila dopis na bílou peřinu a dodala: „Ještě že má ta vaše Anička alespoň prima kámošku.“

Klárka už hodinu pozorovala, jak kapka za kapkou odkapává do úzké hadičky. Snažila se usnout. Tušila, že legrace právě skončila. Začíná boj. Musí spát, aby měla sílu. Doufala, že ty jedovaté kapky vetřelce v jejím těle rozsekají na nudličky. Jako by slyšela jejich hlasy. „Co to je? Vidíte to, co já? Co to sem leze za hnus? Au, ono mě to kouslo! Jauvajs, to bolí! Kluci, zdrháme!“

Anička na protější posteli spala stočená do klubíčka. Vypadala jako zvířátko. Králíček s velkýma hnědýma očima. Klárka měla radost, její plán se zdařil. Před chvílí jí to Lucka přišla pošeptat. Vrátila se, přestože měla po službě. Anička bude spokojená.

Konečně. Oči se jí samy zavřely a ona se těšila, jak Martinovi vypoví své dobrodružství.

Na druhém konci chodby za bílými zavřenými dveřmi Martin na vteřinku otevřel oči. Pak se jeho drobná a vyhublá ruka sevřela v pěst. Na tváři se mu objevil šťastný úsměv.

Když Klárka konečně usnula, potkali se s Martinem před nějakým domem. Stáli uprostřed zahrady, plné ovocných stromů.

„Tohle je náš dům. Bydlím tady s tátou a mámou,“ vysvětloval s vážnými očima. „Oni jsou pořád v práci. Máma je doktorka a táta staví mosty.“

Vrzla branka. Objevil se prošedivělý muž s mobilem u ucha. Přes rameno měl brašnu s notebookem. Klárka se ohlédla na Martina. Byl bledý.

„Ještě za mnou nebyl, má moc práce. Máma to říkala. On na mě nikdy nemá čas. Říká, že někdo musí pracovat, abych se já mohl bavit. Já se ale nechci bavit. Chci, aby se se mnou bavil táta. Mám všechno, na co si vzpomeneš. Notebook, televizi, I Pod, mobil, značkové oblečení. Ale já to nechci. Víš, co bych chtěl? Jít s našima na zmrzlinu. Nikdy jsem s nimi pořádně nebyl na výletě. Buď je v práci máma, nebo táta, nebo oba.“

Klárka si vzpomněla.

„Ten gól jsi pustil, aby ses tátovi pomstil, že jo? Musíš mu odpustit, jinak se nedostaneš dolů.“

Ohlédla se. Martin za ní nestál. Zase byla ve své posteli.

Došla jí jedna zvláštní věc. Ani ona tátovi ještě neodpustila, co jim provedl. Ze začátku měla strach, že odešel kvůli ní. Občas na něj byla pěkně hubatá. Tenkrát, když našla fotku na dně skříňe, měla v první chvíli co dělat, aby ji vzteky neroztrhala. V poslední chvíli si uvědomila, že to není dobrý nápad. Jinou fotku, na které jsou rodiče spolu, už nemá a mít asi nebude.

Vzpomněla si na první návštěvu u táty po dlouhé době. Neviděla ho půl roku. Sestra ji vlekla po schodech do třetího patra panelového domu. Pamatuje si, že vrískala a dělala pěknou ostudu, protože chtěla jet výtahem. Táta je čekal ve třetím patře a usmíval se, jak si to pamatovala. Jakmile ho uviděla, přestala ječet a zůstala stát. Krve by se v ní nedořezal. Najednou se strašně styděla. Neběžela k němu jako Nikola. Dokonce mu ani nechtěla dát pusy. Byla uražená. Nikola kolem něj poskakova-

la a v jednom kuse brebentila, takže neměla ani čas promluvit. Všimla si, že ji táta poočku pozoruje.

Překvapilo ji, že táta bydlí tak blízko, a přitom ho půl roku neviděla. Byl v bytě sám. Měl krásný byt s velkými okny. V prostorné modré koupelně stály na polici dva kartáč-

ky na zuby a v ložnici pod oknem byla postavená nádherná bílá postýlka s nebesy. Klárka zůstala zaraženě stát mezi dveřmi. Připadala si čím dál víc podvedená. Vtom se otevřely pokojové dveře. Vešla žena s vlasy ostříhanými nakrátko a v náručí držela chlapečka.

První, co Klárku napadlo, bylo, že je nemá ráda. Kdyby nebyli, byl by táta s nimi doma. Marně se pak Martina, tátova přítelkyně, snažila, Klárka odmítala jakýkoli pokus sblížení. V jednu chvíli už to Nikola nevydržela a dupla jí pod stolem na nohu. Klárka jí nezůstala nic dlužná a pomstychtivě ji štípala do stehna. Dobře jí tak, zrádkyni.

Martina upekla na přivítanou čokoládový dort. Přestože se Klárce sbíhaly sliny, nevzala si ani kousek. Nejvíc ji naštvalo, že si té její revoluce nikdo nevšiml. Nikola chovala na klíně malého Adámka, který se stal nečekaně jejich bratrem. Adámek výskal a Klárka se přistihla, že se usmívá, přestože chtěla vypadat strašně uraženě. Olízla si prst. Ten dort byl tak nebesky dobrý. Pak si představila maminku a najednou měla výčitky svědomí. Máma je doma sama, a ona se tu baví. Znovu olízla ten skvělý krém a byla ztracená. Martina si toho všimla a ukrojila jí pořádný kus. Klárka se snažila na ten dort nedívat.

Ale slyšela ho, jak říká: „Kousni si, jen ochutnej, kousni si, já jsem tak dobrý, že bych se nejraději sám snědl.“ A pak si kousek nedejte. Dala si. Jedna lžička, druhá lžička, olíznout prst. Kde bylo její statečné předsevzetí?

Teď si říkala, jestli táta ví o její nemoci. Někdy mívala strach, že na ni úplně zapomněl. Například narozeniny. Měla je 1. března, a táta se přihnal s dárky až o měsíc později. Kdyby to nebyly její narozeniny, začala by se smát. Byl její